

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Грицишин Богдан Олегович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, шостій статті 43, частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України окремий припис пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV, яким визначено: *„та у справах з ціною позову, що не перевищує двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“* – втім, що цей припис, в аспекті визначення справ, судові рішення у яких не підлягають касаційному оскарженню, поширюється на трудові спори про визнання незаконним звільнення працівника, в яких основна позовна вимога має немайновий характер.

Скаржник просить визнати, що застосування до згаданої категорії трудових спорів встановленої оспорюваною нормою межі ціни позову, виходячи з ціни похідних майнових вимог, не відповідає принципу верховенства права, принципу рівності громадян перед законом, конституційній гарантії захисту від незаконного звільнення, праву на судовий захист та засаді забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення у визначених законом випадках.